

EduPrace.pl

Pisanie prac doktorskich, magisterskich, inżynierskich, licencjackich,
dyplomowych oraz zaliczeniowych.

ZŁOTA ZASADA FINANSOWANIA:

Polega na tym, że krótkoterminowy majątek powinien być finansowany z krótkoterminowych źródeł finansowania. Oznacza to, że majątek obrotowy upłyniony w ciągu jednego roku powinien być finansowany z kredytów krótkoterminowych nazywanych zobowiązaniami spłaconych w okresie do jednego roku. Ze „złotej zasady finansowania” wynika też, że majątek trwały jako długoterminowy bo upłyniony w okresie dłuższym niż jeden rok powinien być finansowany ze źródeł długoterminowych, czyli kapitału własnego.

ZŁOTA ZASADA BILANSU:

Modyfikacją „złotej zasady finansowania” jest „złota zasada bilansu” polegająca na tym, że majątek trwały może być finansowany nie tylko kapitałem własnym, ale także w części z długoterminowego kredytu obcego, z tzw. kapitału stałego (trwałego).

PIONOWA ZASADA STRUKTURY KAPITAŁU:

Polega na tym, że kapitał własny powinien w pełni odpowiadać kapitałowi obcemu, ma on na celu pełne zabezpieczenie kapitałów obcych - kapitałem własnym.
Kapitał własny (kapitał stały) charakteryzuje się trwałością i jest gwarancją dla wypłacalności przedsiębiorstwa.

Kapitał obcy – jest zwrotny i odpłatny.

Wybrać należy taką strukturę kapitału, która:

- 1.zapewnia zachowanie płynności finansowej przedsiębiorstwa (chodzi o krótkoterminowe kapitały własne i obce).
- 2.Maksymalizuje wartość rynkową przedsiębiorstwa.
- 3.Minimalizuje koszty finansowe przedsiębiorstwa.
- 4.Maksymalizuje rentowność kapitału własnego.

Wykorzystanie dźwigni w zarządzaniu przedsiębiorstwem:

Dźwignia operacyjna – dotyczy struktury majątku i jego optymalnego wykorzystania w istniejących warunkach funkcjonowania firmy.

Dźwignia finansowa – wyraża strukturę finansową kapitału, która ma niekiedy bardzo duży wpływ na kształtowanie się warunków działalności gospodarczej i rentowność kapitału własnego.

Dźwignia połączona – informuje o ile dźwignia operacyjna i finansowa przyczyniają się do zwrotności kapitału.

W kontekście biznesu dźwignia oznacza użycie kosztu stałego w zamiarze wzrostu (podwyższenia zyskowności).

W zarządzaniu przedsiębiorstwem występują 3 rodzaje dźwigni:

- Operacyjna,
- Finansowa,
- Łączna (połączona).

Dźwignia operacyjna – wyraża użycie stałych kosztów operacyjnych przez przedsiębiorstwa.

Dźwignia finansowa – oznacza użycie stałych kosztów finansowych przez przedsiębiorstwo. W praktyce oznacza to korzystanie z obcych kapitałów z zamiarem podniesienia rentowności kapitału własnego.

Dźwignia łączna (połączona) – obejmuje zarówno dźwignię operacyjną jak i finansową, to znaczy uwzględnia stałe koszty operacyjne i koszty finansowe. Najczęściej interpretowana jako iloczyn tych dźwigni.

W praktyce dźwignie są wykorzystywane w podejmowaniu decyzji dotyczących:

- 1.Struktury majątku firmy i jego wykorzystania zgodnie z charakterze prowadzonej działalności operacyjnej.
- 2.Struktury kapitału spółki, czyli udziału kapitału obcego w kapitale stałym i jego wpływ na ryzyko.

Przeciętna rentowność całego kapitału (własnego i obcego) jest wyższa niż wysokość stopy odsetek płaconych przy pozyskiwaniu kapitału obcego.

Dźwignia operacyjna występuje wtedy, gdy zmianom w przychodach ze sprzedaży towarzyszą większe zmiany w zysku operacyjnym przed spłatą odsetek i opodatkowaniem.

EBIT

Dźwignia operacyjna – dotyczy struktury majątku (aktywów) i jego wykorzystania przez przedsiębiorstwo.

W odniesieniu do dźwigni operacyjnej należy uwzględnić następujące kwestie:

- 1.Dźwignia operacyjna związana jest z kosztem stałym. W dłuższym okresie są kosztami zmiennymi.
- 2.Stopecień dźwigni operacyjnej jest uzależniony od stałego kosztu.

Stopecień dźwigni operacyjnej:

$$\text{DOL} = \frac{\text{Sprzedaż} - \text{koszty zmienne}}{\text{Sprzedaż} - \text{koszty zmienne} - \text{koszty stałe}} = \frac{\text{MC}}{\text{EBIT}}$$

Gdzie:

DOL – stopecień dźwigni operacyjnej,

MC – Marża brutto (przychody ze sprzedaży minus koszty zmienne) przychód ze sprzedaży = koszty zmienne + koszty stałe,

EBIT – zysk operacyjny przed spłatą odsetek i oprocentowaniem.

Wyraża relacje procentowej zmiany zysku operacyjnego EBIT stanowiący rezultat jednocentowej zmiany sprzedaży.

Związki między zmianami wielkości sprzedaży i zysku operacyjnego przed spłatą odsetek i opodatkowaniem nie są proporcjonalne ponieważ w określonych przedziałach zdolności produkcyjnej poziom kosztów stałych

utrzymuje się na niezmiennym poziomie bez względu na wielkość sprzedaży.

Im wyższy jest udział kosztów stałych w przyrachach ze sprzedaży, tym większe różnice występują między przyrostem sprzedaży i przyrostem zysku operacyjnego EBIT.

Zastosowanie dźwigni operacyjnej przy planowaniu zysków:

Wielkość planowania zysku operacyjnego EBIT zależy przede wszystkim od planowanego wzrostu sprzedaży, ale także od stopnia dźwigni operacyjnej.

Znając stopień dźwigni operacyjnej możemy ustalić przyrost zysku operacyjnego przed spłatą odsetek i opodatkowaniem, czyli EBIT.

Procentowy przyrost zysku operacyjnego przed spłatą odsetek i opodatkowaniem, stanowi iloczyn procentowy przyrostu sprzedaży i stopnia dźwigni operacyjnej.

Przykład 1:

Firma sprzedaje 100000 szt. po 5 zł za sztukę.

Koszty zmienne ukształtowały się na poziomie 3 zł za sztukę.

Koszty stałe - 100000 zł.

Stopień dźwigni operacyjnej = ?

$$\text{DOL} = \frac{500000 - 300000}{500000 - 300000 - 100000} = 2$$

Przykład 2:

Wzrost sprzedaży o 50% . spowoduje to przyrost zysku operacyjnego o 100%.

$$\text{DOL} = \frac{750000 - 450000}{750000 - 450000 - 100000} = 1,5$$

Istotną informację dla bieżącego zarządzania przedsiębiorstwem jest zbadanie wskaźników dźwigni operacyjnych, wyrażających relację kosztu stałego do kosztów całkowitych, bądź też kosztu stałego do sprzedaży.

Zmiany w poziomie zysku operacyjnego są tym większe im wyższy jest poziom kosztów stałych w danych granicach zdolności produkcyjnej.

Im wyższy jest wskaźnik wyrażający relację kosztów stałych do sprzedaży, tym wyższa jest procentowa zmiana poziomu zysku operacyjnego.

Dźwignia finansowa (DFL)

Występuje wówczas, gdy przedsiębiorstwo wykorzystuje kapitał obcy, który wymaga spłacenia odsetek.

Znajduje ona szczególne zastosowanie w zarządzaniu strukturą kapitału firmy. Struktura kapitału firmy wyraża relację między kapitałem obcym i kapitałem własnym, i stanowi o sposobie finansowania jej aktywów.

Dźwignia finansowa wskazuje na efekty dochodowe, związane ze zmianą rentowności kapitału własnego, który uzyskano dzięki zmianie struktury kapitału polegającej na wykorzystaniu kapitału obcego.

1.

$$\text{DFL} = \frac{\text{Sprzedaż} - \text{koszty zmienne} - \text{koszty stałe}}{\text{EBIT}} =$$

Sprzedaż – koszty zmienne – koszty stałe – odsetki EBT

Gdzie:

DFL – stopień dźwigni finansowej,

EBT – zysk brutto,

Jest to relacja między zyskiem operacyjnym przed spłatą odsetek i opodatkowaniem, a zyskiem brutto.

2.

% D EPS

DFL =

% D EBIT

Gdzie:

EPS – zysk przypadający na jedną akcję,

EBIT – zysk operacyjny przed spłatą odsetek i opodatkowaniem.

3. Zmiana rentowności kapitału własnego wywołana zmianą zysku operacyjnego przed spłatą odsetek i oprocentowaniem.

% D r

DFL =

% D EBIT

gdzie:

% D r – procentowy przyrost rentowności kapitału własnego (tempo).

4. Relacja procentowej zmiany zysku brutto, stanowiącej rezultat jednocentowej zmiany zysku operacyjnego przed spłatą odsetek i opodatkowaniem.

% D EBT

DFL =

% D EBIT

Efekt dźwigni finansowej jest tym większy im większe są stałe koszty finansowe.

Dźwignia łączna (DCL).

Stanowi iloczyn dźwigni operacyjnej i dźwigni finansowej.

Stopień dźwigni łącznej określamy na podstawie formuły:

DCL = DOL * DFL

Ryzyko finansowe:

Ryzykiem finansowym obciążone jest przedsiębiorstwo w związku z wprowadzeniem do struktury kapitału,

źródeł obcych. Wynika to z posiadanego przez wierzycieli prawa pierwszeństwa do majątku przedsiębiorstwa.

Miara efektu dźwigni finansowej.

Działania dźwigni finansowej wprowadzenia niżej oprocentowanego kapitału obcego dla podniesienia rentowności kapitału własnego, wyraża miara efektu dźwigni finansowej, jaką jest stosunek zysku operacyjnego do zysku brutto.

W ujęciu dynamicznym:

$$DFL = \frac{\% D R}{\% D EBIT}$$

W ujęciu statycznym:

$$DFL = \frac{EBIT O}{EBIT O - O d}$$

Gdzie:

DFL – miara efektu dźwigni finansowej,

% D R – procentowy przyrost rentowności kapitału własnego,

% D EBIT – procentowy przyrost zysku operacyjnego przed opodatkowaniem,

EBIT O – zysk operacyjny okresu bazowego przed odliczeniem oprocentowania długu i opodatkowaniem,

O d – odsetki od kapitału obcego.

Zysk operacyjny EBIT powstaje przez odjęcie od przychodów ze sprzedaży kosztów operacyjnych stałych i zmiennych.

$$EBIT = (q * p) - K S - (q * K Z)$$

Gdzie:

q – liczba wyprodukowanych i sprzedanych wyrobów,

p – jednostkowa cena sprzedaży,

K S – całkowity koszt operacyjny stały,

K Z – całkowity koszt operacyjny zmienny.

Dodatni i ujemny efekt dźwigni finansowej:

Dodatni efekt dźwigni finansowej występuje, gdy zyskowność całkowita kapitału przedsiębiorstwa liczona jako stosunek zysku operacyjnego EBIT do kapitału ogółem, będzie wyższa od stopy oprocentowania kapitału obcego r.

EBIT

$$* 100 \% > r$$

Kapitał ogółem

Ustalenie tzw. punktu granicznego dźwigni finansowej, czyli granicznego poziomu zysku operacyjnego przed spłatą odsetek i opodatkowaniem EBIT i i granicznego poziomu rentowności kapitału własnego R g .

EBIT g – punkt graniczny dźwigni finansowej,

R g – graniczny poziom rentowności kapitału własnego.

$$\text{EBIT g} = \frac{K * r}{100}$$

$$\text{R g} = \frac{(\text{EBIT g} - \text{O d}) * (1 - T)}{K w} * 100 \%$$

Gdzie:

K – kapitał własny,

r – stopa oprocentowania kapitału obcego,

O d – odsetki od kapitału obcego,

T – stawka podatku dochodowego.

Wzór na ustalenie przyrostu rentowności kapitału własnego:

$$\text{D R} = \frac{K \text{ ob}}{K w} * \frac{\text{EBIT}}{K w + K \text{ ob}} - \frac{N}{100} * (1 - T) * 100 \%$$

Gdzie:

D R – przyrost rentowności kapitału własnego,

EBIT – zysk operacyjny przed opodatkowaniem,

K ob. – kapitał obcy.